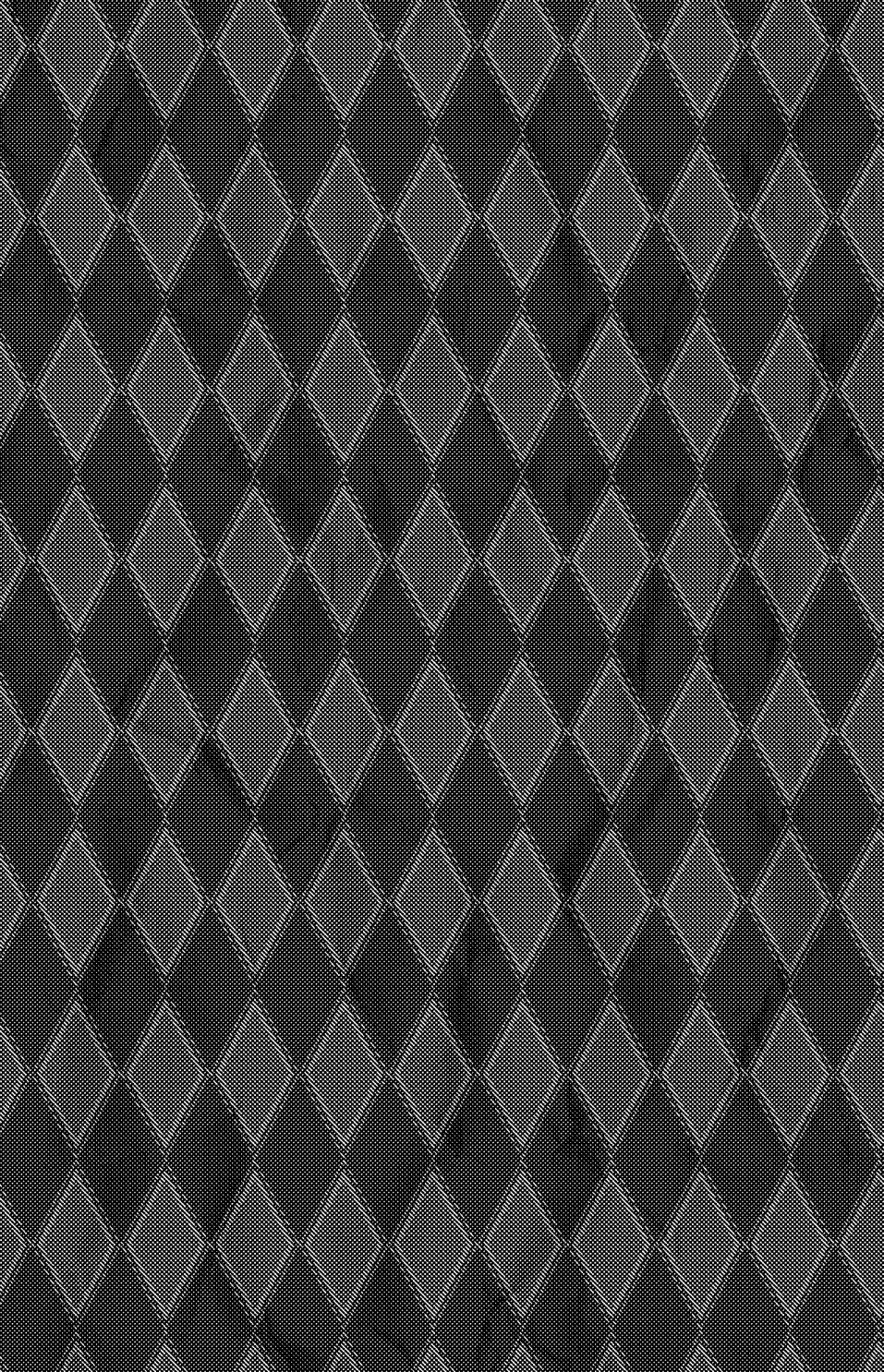


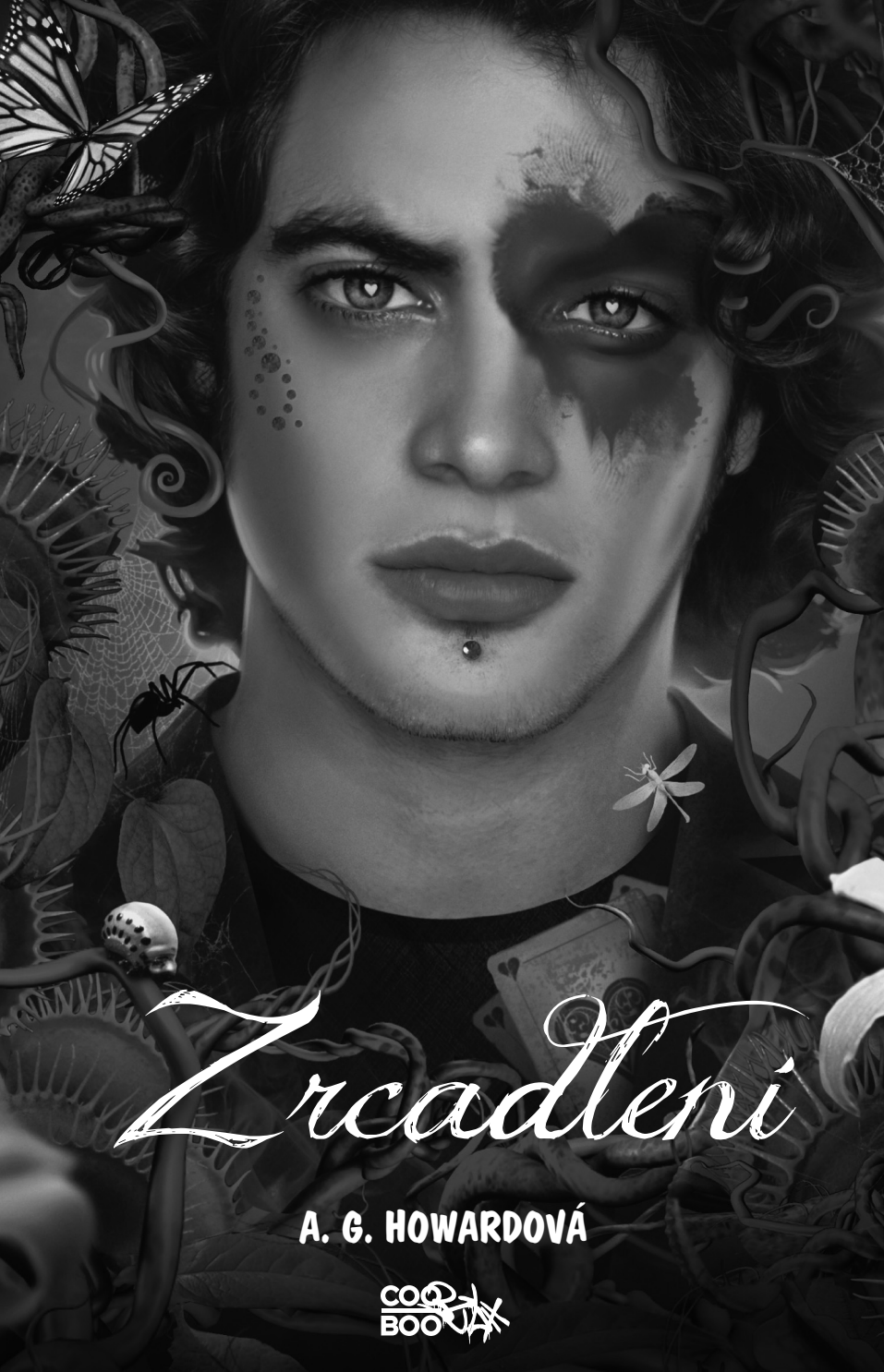
Z Pise dvou neri inike

Zrcadleni

A. C. HOWARDOVÁ

COOP
BOOKS





Zrcadlení

A. G. HOWARDOVÁ

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

Copyright © 2015 A. G. Howard

Title page illustration copyright © 2015 Nathália Suellen

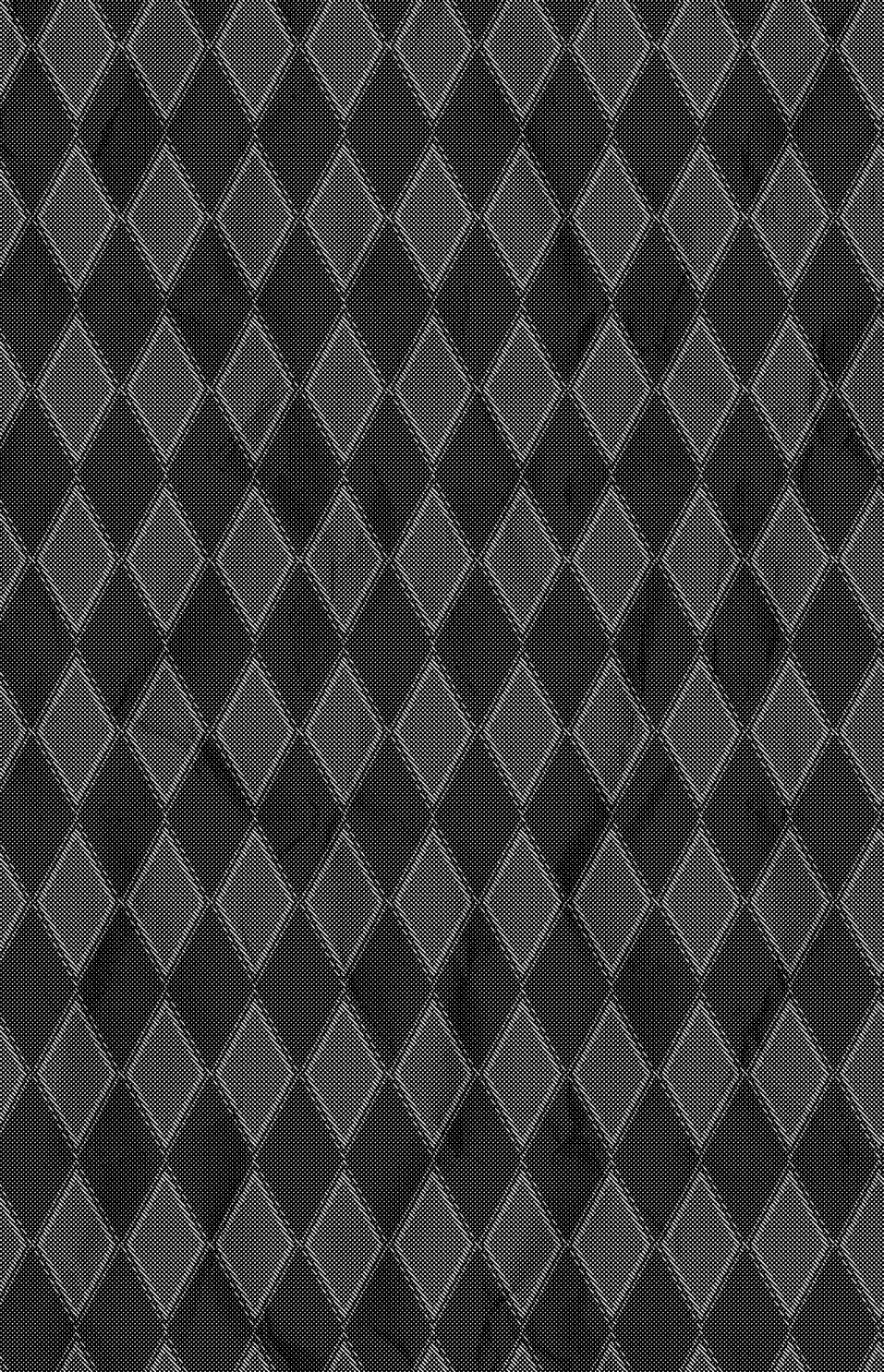
Book design by Maria T. Middleton

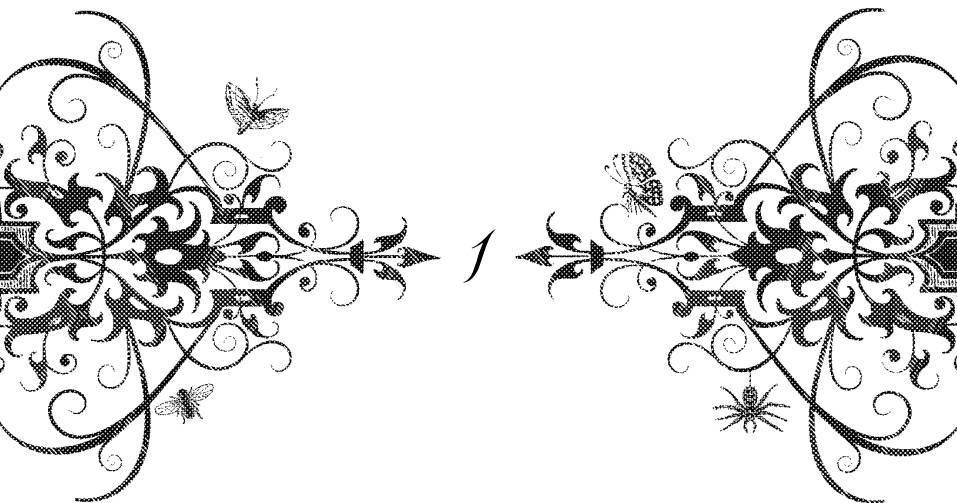
Translation © Magdaléna Stárková, 2016

ISBN 978-80-7544-057-0



*Mámě.
Chybíš mi. Děkuju, že jsi mi dodávala
odvahu letět výš a chytit své sny.
Děkuju, že jsi byla větrem pro má křídla.*





*T*ajemná stužka vzpomínek

*Paměť, která funguje jen směrem do minulosti,
je mizerný druh paměti.*

Lewis Carroll, *Za zrcadlem a co tam Alenka našla*

Kdysi jsem si myslela, že vzpomínky by člověk měl nechávat za sebou... Měla jsem je za zmražené konzervy času, které se otevírají jen ze sentimentálních důvodů, ale ve své podstatě jsou spíše luxusem než nutností. To jsem ale ještě netušila, že mohou sloužit jako klíč k postupu vpřed a zachránit osud i budoucnost blízkých, které mám na světě nejradši.

Postávám před nablýskanými rudými dveřmi soukromého kupé ve vlaku vzpomínek. Na štítku nad nimi je v závorce vyryto jméno *Thomas Gardner*.

„Zbytečná formalita, protože pan Gardner se dostavil osobně,“ zamumlal průvodčí, brouk porostlý kobercem asi v mé velikosti, když jsem ho žádala o jmenovku. S našťvaným zamračením jsem ale trvala na svém.

Přitisknu čelo na mosaz, až to zastudí, a přemýšlím o tom, že tátovo jméno znamená daleko víc, než jsem si kdy mohla představit.

Když jsme vešli do vlaku, měla jsem chuť s ním jít až do kupé. Stačilo, jak byl vyděšený už cestou do Londýna.

Není se co divit, protože se zmenšil do velikosti brouka a přeletěl oceán na hřbetě babočky. Na jazyku mi ještě ulpívají zbytky slané vzduchu. Za svítání, kdy si táta konečně přiznal, že opravdu letíme na motýlech, jsme proklouzli dírou v základech obrovského železného mostu a přistáli u rezavého hračkového vláčku v podzemním tunelu. Skutečnost, že jsme tak malí, že můžeme nastoupit, překvapila tatů natolik, že mu div nevypadly oči z důlků.

Pořád se ho snažím chránit, ale vím, že to nepotřebuje. Není slabý. Už se tak k němu nikdy nebudu chovat. Teď už ne.

Bylo mu devět let, jen o dva roky víc než Alence, když zabloudil do Říše divů a byl polapen pavoučí strážkyní podsvětních hrobů, ale podařilo se mu přežít. Bude asi lepší, když si tou vzpomínkou projde sám, jinak by zase chtěl chránit on mě. A já nepotřebuju ochranu o nic víc než on.

Musela jsem zešít, abych znovu našla zdravý pohled na věc. Pokud to samé bude fungovat i na tatů, ať se tedy stane.

Roztřeseným ukazovákem následuju vyrytá písmena. *T-h-o-m-a-s*. Jméno, které mu dala máma. Dnes se táta dozví to opravdové. Všechny v dětství prožité ohavnosti nás dovedou do Kdekolijinde, světa za zrcadlem, kde sídlí vyhnanci z Říše divů, uvěznění pod železnou kupolí, která zároveň znehodnocuje jejich kouzelné schopnosti, kdyby je i v tomhle hrůzném světě náhodou chtěli použít. U dvou bran bdí červené a bílé hlídky rytířů, zatímco moji dva rytíři, Zach a Morfeus, vězí vevnitř. Už je to měsíc, co je Kdekolijinde pohltilo, přesto bych ráda doufala, že jsou ještě živí.

Nic jiného mi stejně nezbyvá.

Kromě toho je tu ještě máma, samotná v hroutící se Říši divů, polapená stejnou pavoučí zrůdou, která kdy si ve svých sítích věznila i tátu. Králičí díru, jedinou bránu k podsvětníkům, jsem si zničila, a tak zbývá jen nebezpečná pouť přes Kdekolijinde.

Máme před sebou záchrannou misi a tátovy vzpomínky jsou klíčem, který ji otevře.

Táhnu zablácená chodidla po červených a černých kachličkách směrem k přední části vagónu. Po čtyřiačtyřicetihodinovém letu na babočce mě bolí všechny svaly. Kdyby nás nestrhla bouřka a nepoponesla zběsilým tempem několik set kilometrů na východ, mohlo to trvat ještě podstatně déle. Na tuhle divokou jízdu ale stejně jen tak nezapomeneme.

Zplihlé vlasy mi padají na ramena v divoké spleti platinové blond. Propletené kudrlinky přesně vyjadřují to, co se mi teď děje v hlavě. Chaos a únava. Podsvětní srdce se

touží osvobodit z pout lidských citů. Dokud nenajdu své milované a neudělám v Říši divů konečně pořádek, nebudu mít klid.

A ani tehdy se věci nevrátí do normálu. Nikdo z nás už nebude jako dřív.

Na vinylových sedadlech se rozvaluje půl tuctu podivných bytostí. Ty ovšem o ztracené vzpomínky nestojí. Bezmocně tu posedávají, protože se nemají jak vrátit do Říše divů, kam patří.

Jedna z nich je pobledlá, člověku podobná kreatura s kornoutovou lebkou, která se občas odklopí, aby svému majiteli ulehčila hádku s jeho menší kopií. Když i ta otevře lebku, vykoukne další navlas stejná bytůstka. Nejmenší z nich je mužíček s obrovským nosem. Bouchne své větší, ženské společnice malinkatým válečkem na těsto a zase se schová. Všechno to připomíná hororovou matrhošku.

Další dva cestující jsou hřbitovní skřítki. Třeba jsem některého z nich potkala už loni? Bez hornických příleží vypadají úplně jinak: lysí, šupinatí, s chumáči stříbrných vlasů. Šustí plastovým pytlíkem a hází po kornoutohlavé bytosti arašidy, což jejich spolucestující dráždí ještě víc.

Když se jim zadívám do stříbrných očí, cuknou ocásky a stáhnou opičí obličej do zahloubaného výrazu. Nemají duhovky ani panenky a víčka se jim zavírají svisle jako opona na divadle.

Když si dlaní zakryju nos, abych potlačila mrtvolný puch vzlínající z jejich stříbřitého slizu, překvapeně se rozšeptají.

„Alenka, třpytkomlůvka,“ řekne jeden udýchaně, když jsem v doslechu. „Tentoužkrát nezablouděná?“

Mluví směšným, popleteným jazykem. Pochopím, že se ptá, jestli jsem se zase neztratila.

„Nebýt Alenka, hlupitomečku!“ sykne druhý, než stacím cokoli říct. „Zabloudění pouzejen myslivci.“

Pokračuju dál chodbou, příliš zaměstnaná vlastními myšlenkami. Kobercový brouk naškrábe něco do bloku, zatímco družně tlachá se zbylými třemi cestujícími. Ti jsou kulatí a načechraní, s očima na ochlupených stopkách, které ze všeho nejvíc připomínají králičí uši. Když projdu, sledují každý můj krok.

Nejtlustší z nich odpoví průvodčímu kýchnutím. Z jeho srsti se vznese obláček špinavého prachu.

„Mizerní prachlíci!“ zahřímá brouk, vytáhne z pouzdra u pasu hubici vysavače a očistí si kobercové tělo.

Usadím se v prázdné řadě vpředu, schoulím se u okénka a čekám na průvodčího. Měl se mi podívat na pár vzpomínek, které bych ráda prozkoumala. Moje ale nejsou. Potřebuju nakouknout do cizího příběhu.

Mámu kvůli tátovým vzpomínkám trápilo svědomí, a tak jsem raději stejně opatrná jako ona, i když mysl, do které se dnes vydám, si nezaslouží ani opatrné zacházení, ani respekt. Patří totiž zlé a pomstychtivé bytosti, která mi málem ukradla tělo a obrátila vzhůru nohama nejen můj život, ale i celou Říši divů.

Morfeus říká, že každý má někde slabinu. Kdyby byl tady, řekl by mi, ať najdu tu její, abych ji při dalším střetnutí drtivě porazila.

A přesně to mám teď v plánu.

Vysavač znovu zavýje a utiší hádky, kýčání a syčení ve vagóně. Opřu se a zadívám na lustry z na dva lokte velikých svatojánských mušek svázaných mosaznými postroji a řetězy. Svítící broučci poletují nahoru a dolů a malují svými světlý žluté šmouhy na rudým sameťem potažených stěnách. Nakloním hlavu a zadívám se z okna, kde tmu zahání další hejna světlušek, kroužících v tunelu jako rozsvícené ruské kolo.

Potlačím zívnutí. Jsem unavená, ale příliš nervózní, abych zavřela oči. Zatím jsem si nezvykla na to, kde jsem. Včera jsem ještě seděla u stolu na dvorku blázince, kde jsem tátu lstí přiměla sníst zmenšovací houbu. Připadá mi to jako celá věčnost, i když o hodně kratší než doba, která utekla od chvíle, kdy jsem naposledy objala mámu, hádala se s Morfeem a líbala Zacha. Chybí mi mámina vůně, když přijde ze zahrady a přinese s sebou stopy čerstvé hlíny a květin. Chybí mi Morfeovy oči, které umí vyjádřit celou záplavu emocí jen změnami odstínů drahokamů v jejich koutcích. Stýská se mi po Zachově soustředěné tváři, když maluje.

Dříve samozřejmé maličkosti se teď staly neocenitelným bohatstvím.

Zakručí mi v žaludku. Ještě jsme ani neposnídali a už je čas k obědu. Zanořím ruku do kapsy zástěry uvázané přes zablácenou nemocniční košili a nahmatám zbytek houbiček. Mám takový hlad, že bych si je ráda dala, ale neudělám to, protože je budu potřebovat, až tu budeme hotoví. Poté si do nich kousneme a zase vyrosteme na lidskou velikost.

Sklo okna odráží mé obrysy, modrou košili, bílou zásteru a rozčuchané blondaté vlasy s rudým pramínkem na straně.

Skřítek hrobařík měl pravdu – jsem ztělesněním Alenky. Hororové Alenky.

Šílené Alenky, která touží po krvi.

Až najdu Červenou, prohne se v kolenou. Uchichtnu se nad vlastním slabomyslným rýmem, ale když brouk konečně vypne vysavač, rychle zvažním. Narovná si černou čepici a přivrávorá ke mně na dvou ze svých šesti vyžáblých nožek. Další pár mu slouží jako ruce, ve kterých nese blok přichycený na pevném podkladu.

„Tak co?“ zvednu k němu oči.

„Našel jsem celkem tři vzpomínky ještě z doby, kdy byla mladá a svobodná. Než se stala,“ ztlumí hlas a dodá, „*královnou*.“

„Skvělé,“ odpovím. Chci se postavit, ale brouk mě tenkou nožkou popadne za rameno a vtlačí zpět do sedadla.

„Nejdřív zničíš bránu do našeho světa a necháš mi tu bandu prachlíků a smradlavých skřetů. A teď chceš, abych dal v sázku vlastní život a ukázal ti...“ Zadívá se na cestující za mnou a s roztřesenými kusadly pokračuje: „Její *soukromé* vzpomínky.“ V jeho šeptání zazní cvaknutí podobné lusknutí prstů.

Zaskřípu zuby. „Odkdy podsvětníci dbají na cizí soukromí? Tohle přece nejsou vaše mravy. Vy totiž vlastně ani nevíte, co mravy jsou.“

„Vím, co vím. Stačí mi, že *ona* neodpouští.“ Schválně se vyhybá jejímu jménu, aby nikdo nepojal podezření.

Následuju ho. „Nikdy se nedozví, že jsi mi to ukázal.“

Průvodčí obrátí list v bloku a něco si do něj nejistou rukou načmárá. „Ještě jedna věc mi dělá starosti,“ řekne hlasitěji, „ty vzpomínky jsou zapuzené.“

„Co to znamená?“

„Znamená to, že ji nikdo zapomenout nenutil. Sama je odmítla a vypila nápoj zapomnění.“

„Tím líp,“ odpovím, „asi se jich z nějakého důvodu bála. To je moje výhoda.“

Cvakání kusadel zesiluje. „V ideálním případě bys je mohla použít jako zbraň, protože obsahují těkavé emoce. Rády by se pomstily tomu, kdo je vytvořil a odhodil. Ty bys je ovšem musela uspat a dopravit až k ní ve vlastní hlavě. Máš jen polovinu podsvětní krve a to je na takový úkol málo.“

Celá se naježím: „My smrtelníci taky umíme uspávat vzpomínky. Prostě je někam napíšeme, aby nám nestrašily v hlavě. Potřebuju jen deníček.“

Přidrží mi propisku u nosu. „To ale na zakleté vzpomínky nefunguje. Pokud je tedy nenapíšeš na kouzelný papír. Bohužel jsem ale o podobném deníčku nikdy neslyšel. Ty ano?“

Tiše se zamračím.

„To jsem si myslel,“ poklepe mi na nos špičkou pera.

Se zlostným zavrčením mu pero seberu, strčím si ho do kapsy a provokuju brouka, aby si ho zkusil vzít zpět.

„Hlupačko! Když se zapuzené vzpomínky zahnízdí v mysli, chovají se jako protivné melodie, které nedostaneš z hlavy. Budou tě trýznit až k bolesti. V nejlepším případě

tě donutí litovat jejich majitele, který pak bude mít navrch. V horším případě přijdeš o rozum. Chceš to opravdu riskovat?“

Dlaněmi si urovnám látku košile na kolenou a její volný konec si přisednu. I když je představa cizích vzpomínek pasoucích se na mé mysli děsivá, jinou možnost nemám, pokud chci zvítězit nad Červenou.

„Už jsem přišla o všechno a se šílenstvím mám taky své zkušenosti,“ podívám se mu do vypoulených očí. „Mám ti něco předvést?“

Zamrká několika víčky. Hmyz sice víčka ani řasy mít nemá, ale tohle taky není obyčejný brouk, nýbrž vyhnaneček neboli hmyz za zrcadlem. Záleží jen na tom, zda používáte terminologii samotného průvodčího nebo se chcete držet Carrola.

Kdysi ho spolklo dřevo z Huňatého lesa, vyplivlo u brány do Kdekolijinde a znovu vykašlalo v podobě mutanta. Podobný osud mohl potkat i Morfea se Zachem, ale našťástí je brána do Kdekolijinde přijala. Pouhé pomyšlení na to, co zrovna musejí prožívat, mi nahání husí kůže. Morfeus nemůže používat své kouzlo a Zach je obyčejný člověk. Jak přežijí ve světě vražedných podsvětnických vyvrženců?

V plicích mě pálí potlačený bezmocný křik.

Ztiším hlas, aby mě slyšel jen průvodčí. „Kdysi jsem sbírala hmyzáky a připichovala je špendlíky na korek. Věšela jsem si je dokonce i na zeď. Začínám si říkat, že by nebylo špatné oživit starý koníček. Nemáš chuť stát se prvním exemplářem?“

Průvodčí se zašklebí nebo zamračí – moc se v těch jeho kusadlech nevyznám. Pokyne směrem k uličce a řekne: „Tudy, madam.“

Vydáme se k soukromému oddílu. Dvě kupé od toho tátova se průvodčí zastaví, pohledem přes rameno se ujistí, že nás nikdo nesleduje, a zasune do dveří jmenovku. *Červená královna.*

Zárodky křídel na ramenou mě svědčí, jak se moje podsvětnické já snaží získat převahu. Křídla už na tu chvíli čekají.

Průvodčí otočí klíčem v zámku, ale potom se zastaví. „Jednou jsem byl na její zahradní slavnosti,“ šeptá, „a viděl, jak holí Zajíce, kamaráda Prcha, až na maso.“

Vzpomenu si na čajový dýchánek a Zajíce, který vypadal jako obrácený naruby. „Plešňák? To ona ho stáhla z kůže?“

Brouk kývne tak divoce, div mu nespadne klobouk. „Chytila ho, když jí okusoval růže. Sice byly vysazeny jako vzpomínka na jejího zesnulého otce, ale stejně... Oloupala ho motykou jako bramboru, až krev stříkala. Bílé obleky i sedmikrásky byly na odpis. Už jsi někdy slyšela kvíčet zajíce? Na to se nezapomíná.“

Zadívám se na mrkající víčka. Pomalu ztrácí poslední zbytky kuráže a já se mu vůbec nedivím. Sama vím nejlíp, jaké to je, stát se obětí Červené královny. Není to tak dávno, co použila moje cévy jako šňůrky k loutce. Nic tak bolestivého jsem nikdy nezažila. Dokonce mi zanechala v srdci otisk, který mě tlačí někde v hrudi dodnes.

Poslední dobou se ale tlak mění v bolest. Hlavně od té hrozně noci, kdy se na maturitním plese pokazilo všech-

no, co mohlo. To tehdy jsem přijala a uvítala své šílenství. Od té doby mě bodá u srdce, jako by mi tam něco chtělo vypučet.

Tátovi jsem to neřekla. Jen jsem trénovala své kouzelné schopnosti a spřádala plány. Mí nejbližší mě potřebují, a tak musím být silnější než Červená.

Lékařské vyšetření je luxus, který si teď nemůžu dovolit. Kromě toho by to stejně nepomohlo, protože ať už mě na hrudi píchá cokoli, vzniklo to kouzlem Červené královny. Prozradil mi to vlastní instinkt. Než Říši divů navždy zbavím její mrzké existence, bude muset napravit i tohle.

Odhodlanější než dřív sáhnu po klíči, který se nachází v ruce průvodčího.

Ten ho ale schová pod klobouk a nejistými prsty se snaží vyndat jmenovku ze dveří. „Rozmyslel jsem si to,“ procedí mezi kusadly, „to brouci občas dělají.“

„Ne,“ popadnu ho za hůlkovitou ruku. Mohla bych ji zlomit jako větvíčku. Nejradši bych to i udělala, ale držím se zpátky. Místo násilí si jen položím dlaň na srdce v přísaze: „Slibuju na své životní kouzlo, že nikdy neprozradím, že jsi mi ty vzpomínky ukázal.“

„Nejlepší bude, když se posadíš a počkáš na svého otce.“ Odněkud zpod koberce na svém těle vytáhne sáček arašídů a podá mi ho. „Po tak dlouhé cestě musíš mít hlad. Dej si něco k obědu.“

„Nepohnu se odsud, dokud neuvidím její vzpomínky, kovralovej hmyze,“ hodím arašídů na zem a opřu se zády o jmenovku na dveřích, aby ji průvodčí nemohl odstranit.

Brouk zlostně zavrčí. „Tělo mám sice zamotané v koberci, ale hlava mi slouží stejně dobře jako tobě.“

„To asi ne, když zapomínáš, co ti prozradil Morfeus. Jsem královské krve.“

„Ach ano, ale Morfeus tu jaksi není, což?“

Snažím se vymyslet pohotovou odpověď, ale myšlenka na to, proč tu Morfeus chybí, mě paralyzuje, jako kdybych měla led v žilách. Jazyk mám těžký jako zmražený kus hovězího.

„Jsi královská *potížistka* a nic víc,“ provokuje průvodčí. „Nevšimla sis, že jsme pod železným mostem? Naše kouzlo tu nemá takovou váhu. To proto tu skladujeme vzpomínky – je to bezpečnější. Nemůžeš mě donutit udělat nic, co bych sám nechtěl. Rozhodně se nenechám rozmáznout Červenou královnou na mastný flek jenom proto, že si bezmocná podsvětnická princeznička s půlkou lidské krve dupla.“

Horká vlna uražené hrdosti mi zase rozhýbá jazyk. „Možná by ses měl bát spíš uvěznění než rozdrčení.“

Zaměřím svou pozornost na světlušky v lustru a představím si je jako obrovskou svítící medúzu z mosazi. Řetězy zařinčí, postroj povolí a svítící mušky mohou zase svobodně poletovat. Opilé nově nabytou volností krouží kolem vagónu jako hvězdná obloha nadopovaná steroidy. Cestující s vyjeknutím mizí pod sedačkami.

Průvodčí vykvikne a vyděšeně couvá, ale to už se k nám řítí svatojánští broučci v nádherné, ale znepokojující formaci. Skloním se, když popadnou kobercového brouka a přitisknou ho ke stěně. Mosazná pouta cvaknou

a sevřou ho tak pevně jako kovová síť. Spoutaný mosaznou kostrou lustru bezmocně třepe nožkami ve vzduchu.

Nad ním krouží roj světlušek a naplňuje místnost bleudou září.

Se zatnutými zuby vylovím klíč z broukova spadlého klobouku. Potom si podám i sáček s arašídý. „Máme novou královnu,“ zamračím se na něho, „která má půlku lidské krve, takže na ni podsvětnické hranice neplatí. Červená přede mnou žádné výhody nemá.“

Vyrazím ke dveřím.

„Počkejte,“ kňourá prosebně brouk. „Odpusťte mi mou neomalenost, Veličenstvo, dokázala jste, že máte pravdu. Ale já jsem tu jednou průvodčí a musím chránit uschované vzpomínky proti černým pasažérům. A teď už mě pusťte, prosím!“

Otočím se na patě a pohledem sjedu celé osazenstvo vlaku schované pod sedadly, roztřesené a rozkýchané, s vykulenýma očima, svěšenými ocasy a rozcuchanou srstí.

Průvodčí bezmocně kníkuje, když po něm hodím sáček solených buráků. Ten se zaklesne o jedno z mosazných pout.

„Průvodčí má pauzu na oběd,“ oznámím cestujícím, „kdokoli teď opustí své místo, bude mít co dělat se mnou. Jasný?“

Černí pasažéři kolektivně kývnou a opatrně se usadí zpět na svá místa. V srdci mi vyklíčí pupen zadostiučinění.

S poťouchlým úsměvem strčím klíč do zámku a otevřu dveře ke vzpomínkám své sokyně.



Sestup

Jakmile za mnou zapadnou dveře, sebevědomí ze mě vyprchá jako bublinky z limonády. Stojím ve stísněném kupé bez oken se slonovinovými gobelíny nad krémovou pohovkou. Vedle ní stojí obýváková lampa a vrhá měkké světlo na kostkovanou podlahu.

Z vanilkových sušenek jako obvykle nachystaných na talířku vedle pohovky vzlíná mandlová vůně. I když mám hlad jako vlk, ani se jich nedotknu. Všechno je to tu tak bolestně povědomé. To tady jsem objala Zacha a mámu a cítila jejich lásku, když mi objetí oplatili. Prázdná náruč mě bolí samým steskem. Na protější zdi je pověšená červená opona, za kterou se skrývají střípky minulosti. Zde jsem se dívala na příběh lásky svých rodičů i na Zachovy vzpomínky. Procházela jsem se jejich myšlenkami a prožívala jejich pocity, jako by byly moje vlastní.

Procítila jsem mámino rozhodnutí vzdát se koruny výměnou za tátův život, byla svědkem toho, jak jí Morfeus pomáhá a nese tátovo bezvládné tělo do říše smrtelníků, i když tím riskoval neúspěch všeho, co si tak pečlivě naplánoval. Viděla jsem i Zachovo hrdinství, se kterým se k vlastní budoucnosti otočil zády, aby mi daroval tu moji.

Tolik obětí mě dovedlo až do přítomné chvíle. Udělala bych všechno na světě, abych mohla vrátit čas zpět a všechno napravit, ale čas je neúprosný.

„Čas. V Říši divů tě nic podobného omezovat nebude, tak se z toho zkus radovat. A teď se seber. Musíme se připravit na Červenou.“ Něco podobného mi řekl Morfeus před maturitním plesem, pouhé hodiny předtím, než se mi rozpadl celý svět. Jeho slova mi hučí v hlavě, jako by na mě byl Morfeus stále napojený, ale dobře vím, že nás dělí železná kupole, která brání veškerým podsvětnickým kouzlům. I tak je ale logické, že ke mně ve vzpomínkách promlouvá právě Morfeus, když se zmítám na hranici nejistoty. To on přece střelil moudrost Říše divů, vše šílené a odvážné.

Zach je můj klidný přístav lidskosti a soucitu, zatímco Morfeus se podobá větru a smýká mnou proti mé vůli k nejhlubší propasti, do které mě shodí jen proto, aby se mohl kochat mým letem na podsvětnických křídlech. Se Zachem po boku se svět mění na plátno, čisté a přívětivé. S Morfeem mi zase všechno kolem přijde jako potrhlé a značně návykové hřiště.

Každý z nich vlastní jednu polovinu mého rozpolceného srdce. Spolu překlenují propast mezi podsvětnickým a lidským světem. Až na to, že nevím, co si s tou informa-

cí počít. Tuším jen to, že pokud se táta nevynoří z kupé s celistvými vzpomínkami, nikdy na to nepřijdu.

Poprvé po několika týdnech mě v očích zaštípou slzy. Už jsem se naučila skrývat zoufalství a zakomponovat ho do svého hereckého představení v blázinci. Měla jsem vypadat otupělá a odtržená od reality, ale pravý opak byl pravdou.

Slzy rychle zaženu a bojovně zvednu bradu. Morfeus by mi připomněl, že jsem královna a královny neplácou. Zach by dodal: „*To zvládneš, skejtačko.*“

A oba by měli pravdu.

Otočím kolečkem na lampě, abych ztlumila světlo. Opona se otevře a odhalí prázdné filmové plátno. „Představ si její tvář, zatímco se díváš na plátno,“ přehrávám si v hlavě instrukce, které mi dal průvodčí minule, „a zažiješ její minulost, jako by to bylo dnes.“

Prekvapuje mě, jak jednoduše si Červenou umím vybavit. Pomáhají mi v tom máminy nákresy v *Alence v říši divů*, kterou máme doma. Než spadla malá Alenka do králičí díry, než zbořil nevěrný manžel Červené královny život své ženy jako domeček z karet... než Červenou podvedl její král. Vzpomínky na Červenou, když byla ještě princeznou.

Plátno se rozsvítí a já se rozsypu na tisíc kousíčků. Když jsem zase celá, stojím rovnýma nohama v těle Červené. Je ještě malá, v lidských letech by jí mohlo být tak deset. Podsvětnické děti jsou ovšem jiné než ty smrtelné, moudřejší a cyničtější, zato bez představivosti a nevinosti. Sotva popadá dech, když prohání tlupu hřbitovních

skřítků, kteří za sebou vlečou tělo přikryté červeným sametem. Nezastaví se, dokud ho nedostanou za bránu, do bezpečí hřbitovních zahrad.

„Počkejte! Vraťte ji!“ křičí Červená.

Div, že nezakopne o rudé šaty, jak se za nimi žene, ale potom mávne křídly a vznese se nad zem. Přistane před bránou přesně ve chvíli, kdy se s bouchnutím zaklapne.

Samotná nakukuje přes mříže dovnitř. První sestra přicupitá z labyrintu keřů, až se jí za osmi pavoučíma nohama zvíří volán sukně. Její lidské torzo se sklání nad princezninou matkou a láká její duši ven z těla. Ta se zakroučí a stoupá nad svou schránku jako fosforeskující šlahoun.

První sestra si ji namotá na zápěstí a poručí skřítkům, aby odnesli mrtvé tělo.

„Ne, já ti ji nedám!“ křičí Červená, div se jí bolestí nerozskočí srdce. V nose ji lechtá zatuchlý puch plísně a spálených listů. Takhle blízko se k zahradě mrtvých nikdy nedostala, znala jen strašidelné historky o strážkyních duší a hřbitově podsvětníků. Ale ani zkazky o střihorukých pavoučících a nezvaných hostech roztrhaných na krvavé kousky ji dnes nezastaví. Ne, když jí chtějí navždy vzít mámu.

První sestra se na ni zpoza brány zaškaredí. „Jsi na posvátné půdě, královničko, a ať si myslíš cokoli, je to bláhové. Tady nevládneš.“

Červená se zamračí a její tělo se rozzáří šarlatovou červení, jak se soustředí na vlasy pavoučice, lehké a jemné jako hoblinky z tužky, čechrané hřbitovním větříkem. Červená tu ale opravdu nemá moc.

Pohledem si změří vysoký plot a trnité keře tvořící střechu zahrady. Dovnitř se nedostane.

První sestra se sebestředně usměje. „Byla by chyba hledat cestu dovnitř, princezničko. Pokud ovšem nestojíš o seznámení s mou sestrou. Z takových, jako jsi ty, umí dělat dokonalé kousíčky.“

Červená se otřese od hlavy až po špičky křídel.

S posledním rozzlobeným pohledem přes plot si První sestra natočí světélkující duši na prsty a jediným mihnutím pavoučích nohou zmizí v rostlinném bludišti.

To už ale přibíhá i královnin otec, celý brunátný, jak se snažil dosáhnout své tvrdohlavé dítě.

„Na co mi je nesmrtelnost,“ ptá se Červená s nosem přilepeným na studený kov brány, „když nemůžeme být navěky spolu?“

„Nesmrtelnost znamená jen tolik, že v určený čas přestaneš stárnout a tvoje duše bude žít věčně,“ odpovídá král mezi překotnými nádechy. Stiskne Červené rameno a pokračuje: „Ale tělo je pořád zranitelné a někdy se z něho stane pouhá skořápka.“

Červené ztěžknou ruce i nohy, jako by i její vlastní tělo bylo jen obalem duše, tak prázdným a křehkým, že ho vezme první poryv větru.

Pevně popadne mříže brány, jako by v nich hledala oporu. „Tak proč ji aspoň nemůžeme pohřbít u nás na nádvoří mezi begonie a kopretiny, jako to dělají lidé? Kdyby žila dál v květinách, mohli bychom za ní každý den chodit.“

Její otec zamyšleně nakrabatí čelo.

„Přece víš, že naše duše se živí sny. Kdyby byly hladové,

zneklidněly by a chtěly by zpět do těla. Jen Dvojčatice jim takové sny zajistí.“

„Sny,“ popotáhne Červená. „Jednoho dne je našemu světu přinesu, otče. Budou všude, nejenom na hřbitově. Osobodím duše, aby mohly spát v našich zahradách, otírat se v noci o naše okna a za dne o naše kotníky. Daruji Říši divů představitost, abychom byli navždy s těmi, kteří jsou nám drazí.“

Král ji pohladí po vlasech tak něžně, že to skoro zacelí ránu v její duši. „To by z tebe udělalo tu nejzbožňovanější královnu v naší historii, poupátko moje. Ale do té doby musíme dodržovat pravidla jako každý jiný. Nesmíme zneužívat moci ani postavení, natož ohrožovat poddané, ať už maminku milujeme, jak chceme.“ Osuší si oči kapesníkem. „Jasně?“
Červená kývne.

Scéna se rozplyne a já zase sedím na pohovce obklopena černočernou tmou. V hlavě mi tepe, jako by mi někdo chtěl do lebky vrazit pěst. Přitisknu si dlaně na spánky a čekám, až to přestane. Počítám, že se mi v myšlenkách zrovna usazuje zapuzená vzpomínka, protože při minulém výletu vlakem jsem nic podobného necítila.

Plátno se zase rozzáří a celá duha barev mě vtáhne zpět do děje. Tělem vrostu do Červené a kůže se přizpůsobí její formě.

Teď je asi o šest let starší. Její otec se oženil s ovdovělou podsvětnicí, aby měla Říše divů královnu, než doroste Červená. Za pár měsíců ji čeká korunovace a její krev se nasytí kouzlem koruny.

Schovává se za keři v zahradě na nádvoří. Purpurově pruhované cíně vadnou pod nápořem hněvu sálajícího z Červené, když tajně sleduje svého otce s nevlastní sestrou Grenadinou, kterou si králova žena přivedla z prvního manželství. Od začátku byla Červené trnem v oku.

Jako by nestačilo, že má rubínové vlasy a pod levandulovými řasami jí tančí pár živých stříbrných očí. K tomu je přílišně zapomnětlivá a připomíná prázdný list papíru, který je třeba pokaždé znovu popsat. Její křehkost a závislost poskytuje zarmoucenému králi vítanou útěchu. To mu silná a nezávislá Červená dát nemůže.

Král se skloní, aby Grenadině asi postě ukázal, jak se hraje krocket, poté, co ji potisící upozornil na to, že je její nový otec. Ukáže na podkovovitá kovová oka na zemi, poskládaná do tvaru diamantu. Hřiště je vytyčeno růžovými a šedými kolíky a v saténem vykládané krabici čekají dvě sady míčků.

„Podívej, tady máme branky,“ vysvětluje něžně král, „moje červená hraje proti tvé stříbrné. Ten, kdo prožene míček brankami a trefí kolík, vyhrává.“

Grenadina pokývá, až se jí po ramenou roztančí záplava rubínových loken. „Co je to kolík?“

„Tamten kus dřeva na konci hřiště.“

„A branka... to je tamto?“ zvedne Grenadina podsvětníka s krkem plameňáka, který byl kouzlem proměněn na krocketovou pátku. Červánkové peří se pod tíhou té urážky načepýří.

„To je páłka, drahá. Branky jsou ta kola, kterými musíme prohnat míčky.“

Grenadina ukáže dolíčky ve tvářích v překvapeném úsměvu. „Ach tatínku, já si prostě nemůžu nic zapamatovat.“

Král se usměje, unešený jejím šarmem prostým jakékoli myšlenky. „Myslím, že s tím ti dokážeme pomoci, co vy na to, pane Vaňku?“ mávne na někoho opodál.

Ještěrka Vaněk, plazí podsvětník ovládající umění psaní bez inkoustu, přijde ke králi a zhluboka se ukloní. Jeho červený kabátek a kalhoty splynou s listím nedalekého keře tak dokonale, až se zdá, že se nad keřem vznáší jen useknutá hlava a pár drápatých rukou.

Grenadina ho pozdraví pukrletem: „Ráda vás poznávám, pane.“

Ještěrka se usměje, omámená její roztomilostí stejně jako všichni ostatní.

„To je pan Vaněk, dvorní těsnopisec,“ vysvětluje král, „umí polykat šepot a potom ho zachytit na jakýkoli podklad, do kterého se vpije napořád jako tiché mumlání. Je sice slyšet, ale není vidět. Zašeptej něco, na co bys nechtěla zapomenout.“

Grenadina zamumlá pravidla kroketu, která jí král před chvílí vyložil.

Vaňkova chameleoní čelist se vyhákně z kloubů a jeho hbitý plazí jazyk polapí zašeptaná slova jako mouchu. Několikrát zakoulí vypoulenýma očima na všechny strany a těžce polkne velké sousto. Potom vytáhne z kapsy mašličku a drápem do ní něco vepíše. Nakonec ji podá králi.

„Poslouchej,“ pošeptá král Grenadině do ucha.

Ta pozorně naslouchá a potom se zvonivě rozhihňá, až jí zrůžoví tváře. „Mašlička mi napovídá pravidla,“ raduje se.

Král jí červenou stužku uváže na malíček. „Teď už je nikdy nezapomeneš. Poprosil jsem pana Vaňka, aby se stal tvým královským rádcem. Bude ti psát kouzelné mašličky, jak dlouho jen budeš chtít.“

Grenadina nakrčí nosík. „Pan Vaněk? Obávám se, že jsem ještě neměla tu čest.“

Král se pousměje. „Ale jistěže se už znáte. Tady je.“

Ještěrka Vaněk se znovu dvorně ukloní.

Unavená tím divadlem se Červená zaměří na mašli na sestřině malíčku, rozsvítí ji rudým kouzlem a potom odváže. Stužka se tiše snese na dlaň budoucí královny, která konečně vyjde ze skryše.

„Možná bych měla Vaňka pověřit, aby udělal jednu mašličku pro tebe. Poslední dobou nějak zapomínáš, že máš ještě jednu dceru, se kterou netrávíš čas.“

Král sklopí oči ke špičkám svých červených pantoflí. „Mašle by ti nepomohly, já totiž nezapomněl.“

Červené ztuhnou rysy. „Není ani tvoje, zato já ano! Jsem z tvé krve!“

„Jistě, poupátko. Každý den jsi o trochu víc podobná své matce. Každý den mi připomínáš bolest z její ztráty, která mě stále trápí. To ty jsi statečnější.“

„A proto se stanu královnou,“ řekne Červená pevně ve snaze zatvrdit své srdce.

„Ano, protože ty přijímáš všechno, co ti ji připomíná. Piješ čaj s popelem, abys nezapomněla, jak tě tišila, když jsi byla malá. Kuchaře prosíš o její oblíbené tumtumové dortíky, abys vzpomínala, jak jste si je dávaly spolu. A zpíváš její písničky.“

Červená mlčí.

„Rozuměj, dceruško nejdražší, vyhýbám se ti jen proto, abych ti neublížil. Království tě potřebuje a já tě vždycky budu zpovzdálí sledovat. Jsem šťastný muž, když jsem vychoval tak silnou mladou ženu.“

Červená se nad těmi planými lichotkami zamračí. „To Grenadina má štěstí, protože si nic nepamatuje. Zapomene všechno, co by ji jakkoli omezovalo, vypustí z hlavy každý neúspěch, který by jí mohl ubrat sebevědomí, potlačí všechny smutek, který by jí bránil milovat. Nemusí plnit žádná očekávání a je chráněná proti hranicím vlastním i těm zvenčí. Na svět se dívá s nevinnou radostí hadrouščího mláděte, které ještě nepoznalo řetězy.“

Král kopne špičkou pantofle míček do branky. „To z ní nedělá silnějšího podsvětníka. Silnější jsi ty, protože si pamatuješ všechno a nenecháš se tím zastavit. To proto z tebe jednou bude vladařka tak skvělá, jakou byla tvoje matka. Soucitná a chápavá.“

Červená sevře v pěsti mašličku. „City zrozené ze slabosti. Nechci s nimi nic mít.“

„Ach tak?“ zeptá se otec přísným tónem, který zaskočí i samotnou Červenou. „Ty bys chtěla hanět památku tvé matky? Jen pro semínko žárlivosti?“

Červená zaskřípe zuby. Cítí na sobě pohled své matky, i když ta je teď někde hodně daleko, zakletá v zahradě mrtvých do podoby křišťálové růže.

Královy oči se zúží pod stínem koruny. „Máš svou temnou stránku jako všichni z červené linie. Tvoje matka se jako první naučila snoubit moudrost se šílenstvím. Nezapomeň

*na její odkaz a chovej se tak, aby na tebe mohla být hrdá.“
Král otevře dlaň.*

S očima plnýma slz pustí Červená mašličku a nechá ji dopadnout svému otci do ruky v nevyřčeném slibu, že nikdy nezapomene pokračovat v matčině odkazu.

Zase mě píchne v hlavě, když mě scéna uvrhne znovu na pohovku. To už se mi ale před očima prostírá další obrázek. Červená klečí u růžového keře a vdechuje jeho sladkou vůni. Kvete tak červeně, že okvětní lístky připomínají kaluže čerstvé krve na pozadí nepřírozeně tmavozelených listů. Keř zasadila na památku svého zemřelého otce. Touží po jeho duši a celým srdcem si přeje, aby byla tady místo v zahradě První sestry. Těší ji jedině to, že teď jsou s matkou zase spolu.

„Měla bych být s vámi na hřbitově,“ mumlá květům. „Teď, když můj život skončil.“ Natočí k sobě nápis na lahvičce: Nápoj zapomnění.

Svší ramena. Z dálky se ozývá šťastné hihňání Grenadiny doprovázené hlubokým, kuckavým smíchem manžela Červené, kterého potkala týden po otcově smrti a poznala v něm srdce tak laskavé, jako bylo to starého krále. Jedině on mírnil její hněv a krotil její hořkost. Jeho síla vězela v jeho soucitu. A kromě toho Červenou zbožňoval. Potom se ale Červená zaměřila jen na svůj cíl přinést sny do Říše divů a manželství zanedbávala. Dokonce králi ani nedarovala děti, po kterých tak toužil. Když byla pryč, zůstával její muž samotný s Grenadinou. Sledovala, jak se s ní král

postupně snaží sprátně, i když ho Grenadina odháněla. Když se jí vrátil jako zbité štěně, jeho smutek živil královnu žárlivost. Udělala jediné, co v tu chvíli mohla – ukradla sestře mašle, aby muži ukázala, jaký je Grenadina zapomnětlivý hlupáček.

Celé měsíce kouzlem rozvazovala stužky a nechávala je vzduchem odletět pryč. Za chvíli jich bylo tolik, že zakrývaly slunce jako hejno šarlatových motýlů. V království zavládla tma, ale to Červenou netrápilo. Rozhodně nehodlala mašle povolát zpět na zem ani poslouchat Grenadininy přízemní a hloupé připomínky.

Červená se nechala unášet na vlně vlastní zlomyslnosti tak dlouho, až to Grenadina vzdala a přestala mašle nosit úplně. A zanedlouho se přestala bránit i královu svádění.

Ti dva se do sebe zamilovávali znovu a znovu každý den a Červená tomu musela přihlížet. V návalu zlosti přivolala všechny mašle zpět, takže se sesypaly na hrad jako rudý déšť. Červená stála v jeho středu a slyšela ze všech stran jen jedno jediné připomenutí: Drž se dál od manžela Červené, protože ona je tvoje sestra. Stůj vždy věrně při ní.

Grenadina si celou dobu připomínala, jak má dělat věci správně, ale Červená jí to znemožnila. Vinu za rozpad manželství si tedy nese sama. Červená se teď musela stát Grenadinou a zapomenout na všechno. Jen tak mohla přežít. Rozhodla se pamatovat si jen křivdy, a tím zatvrdit své srdce.

Naposledy pohladí okvětní lístky a zašeptá: „Maminko, tatínku, snad mi odpustíte. Musím zapomenout, protože jinak bych si nikdy neodpustila.“ Potom pozvedne lahvičku k ústům.

Plátno se zablikáním zhasne, opona se zatáhne a lampa naplní kupé světlem. Schoulená u pohovky se držím za spánky a čekám, až přejde bolestivé tepání v hlavě. Hořkosladkou vůní růží jsem se div nezalkla. Minimálně teď vím, co jsem si nikdy nechtěla přiznat. Jsem potomkem Červené královny. Bude navždy mou součástí. Teď to můžu přijmout, protože jsem poznala, že i ona kdysi měla srdce, které trpělo stejnou ztrátou jako teď já. Chyběla jí zbožňovaná máma, bála se o otcův obdiv a litovala obrovské chyby, která ji stála životní lásku.

Červená uvěznila svou zranitelnost, aby jí nepřekážela v honu za pomstou a mohla bezohledně a bez lítosti zmizet.

Zaplaví mě vlna soucitu, ale rychle ho zaženu. Na bitevním poli nemá soucit co dělat, i když je to válka kouzelná.

Pokud udržím její vzpomínky na tak dlouhou dobu, abych jí je vrátila do těla, budou hrát proti ní. Přemůže ji lítost s výčitkami. Jakmile bude zranitelná, vniknu do Říše divů, získám ji zpět a podsvětníci se už nikdy nebudou muset obávat jejího hněvu.

V temném víru emocí se postavím a uhladím si záhyby na nemocniční košili. Jsem jen pár kroků ode dveří, když se v nich objeví táta. V očích mu plane živé světlo.

„Allie, pamatuju si... všechno.“



*P*ůllitrové nepříjemnosti

Táta mi prozradí své pravé jméno: David Skeffington.

„Zajímavý,“ zamručím, když se vydáme dál uličkou. „A já už si myslela, že jsme příbuzní Martina Gardnera.“

Táta se zamračí „To je kdo?“

„Chlapík, co stojí za vydáním *Komentované Alenky*. Nějakej matematickej génius,“ pokrčím rameny. „Na tomhle přesně vidíš, jak moc se máma zajímala o Říši divů. Když nemohla vypátrat tvoje vlastní jméno, dala ti takové, které odkazuje na tvou minulost u podsvětníků.“

„Aniž by věděla, že jsem toho vůbec neměl zapotřebí.“

„Jak to? Co jsou zač ti Skeffingtonovi?“ ptám se.

Když si táta všimne průvodčího připoutaného ke stěně kupé, odpověď si odpustí. Pomůžu mu osvobodit kroučícího se brouka.

„Pan kobercový hmyzák nechtěl spolupracovat,“ vy-

světluju, zatímco vyplétám jeho chlupaté tělo z drátů a mosazných dílů.

„Mohlas ho přesvědčit i jinak,“ zadívá se na mě přísně, když pomáhá pomačkanému průvodčímu zase najít pevnou zem pod nohama, „nenásilně.“

Protože si táty vážím, kousnu se do jazyka. Jinak bych mu musela říct, že o vyjednávání s podsvětníky neví nic.

Když se průvodčímu omluvím, vysloužím si opatrnou, ale uctivou úklonu a dva sáčky arašídů navíc. Táta mě vezme za ruku a společně vystoupíme na nástupiště. Dveře vlaku se za námi s hlasitým skřípotem zavřou.

Zívnu a vtáhnu do plic pach prachu a zvětralých cihel v chladu spoře osvětleného tunelu. Šepot tisíců hmyzích obyvatel splývá v jeden šum, který mi skýtá vítané rozptýlení od dotěrných vzpomínek Červené královny. Usadily se mi v mysli jako rozmazané karmínové skvrny – královnina červená líčka, když se snažila dohnat skřety táhnoucí tělo matky, rubínový lesk vlasů její nevlastní sestry během lekce kroketu a krvavý odstín mašlí ohlašujících královninu největší chybu.

Nesmím s ní mít soucit. Musím být silná.

Popadnu se za břicho. Najednou je mi na zvracení a točí se mi hlava. Netušila jsem, že kouzlo vzpomínek bude takhle silné. Musím najít způsob, jak ho udržet pod kontrolou.

Táta si všimne, že se držím za břicho, a nabídne mi arašídy. „Musíš něco sníst.“

Pár oříšků si nasypu do pusy a jejich slaná křupavost okamžitě utiší můj hlad. Červené trápení ale zůstává.

„Prozradíš mi, kde je máma?“ vyhrkne najednou táta.
Div se neudusím.

„Řekni mi, že není v Kdekolijinde.“

Když polknu, vypravím ze sebe: „Je v Říši divů.“

Úlevně si oddychne. „To je dobře. V Kdekolijinde pobíhají bytosti, které by žádný člověk...“ Na chvíli se odmlčí, jako by se rozpomněl, že máma má k obyčejnému člověku dost daleko. „Je jedna z nich. Jako ten okřídlený kluk, který mě pronesl bránou. Je podsvětnice.“

„Částečně,“ zašeptám. *A já taky*, řekla bych nejradši, ale držím jazyk za zuby.

„Je silnější, než jsem si kdy uměl představit,“ mumlá, „ona Zacha ochrání. Mají jeden druhého.“

Napůl má pravdu. Máma je silná a já věřím, že to v Říši divů přežije. Jen bych si přála, aby Zach opravdu *byl* s ní, ale to teď tátovi nemůžu říct. Nejdřív musí zpracovat všechno, co se dnes dozvěděl. „Budou v pořádku. Všichni. *Oba*.“

Táta má i tak problémy vyrovnat se s okřídlenou bytostí, která mámě pomáhala pronést ho do světa lidí, a tak mu teď raději zamlčím, že musíme zachránit i Morfeu. Dřív nebo později mu ale stejně budu muset vysvětlit, jakou roli Morfeus hrál v mém dětství. Pro sebe si nechám jen to, kým mi bude v budoucnosti, protože jsem přísahala na vlastní život, že to nikomu neprozradím. Nesmím to dokonce říct ani Morfeovi, i když vím, že i on sám svou budoucnost viděl.

„Potíž je v tom,“ ozvu se, „že králičí díra je zasypaná, takže do Říše divů vede už jen jedna cesta.“

„Tak proto jsi chtěla, abych si vzpomněl, a přivedla mě sem,“ chytí se táta prvních indicíí. „Chceš najít jinou cestu do Říše divů.“

Bojím se mu povědět, v jakém je Říše divů stavu a že za to můžu já. Že jsem to zavinila svou neschopností použít zanedbané podsvětnické síly. Abych celou tragédii zvrátila, musím se podívat do tváře svému největšímu strachu.

Než se zmíním o Červené, musím tátovi vyložit ještě spoustu věcí.

„Co to vlastně bylo s tím průvodčím?“ Tátovu změnu tématu jen vítám. „Proč ses do něho tak pustila?“

Dám si do pusy další oříšek. „Rekl mi, že jsem bezmocná princeznička a mám jen půlku podsvětnické krve,“ vysvětlím mezi křoupáním. „Vyřešila jsem to kreativně, ne?“ Moje slova přehluší hučení motorů a šum lidských hlasů, který sem proniká zvenku.

Táta si opráší tričko s logem svého obchodu od drobků. „Tvoje matka a já podobné by to asi řešily stejně.“

Auvajs. Hodím si do pusy další hrst arašídů. Moc bych si přála, aby se všechno vrátilo do starých kolejí, i když celý náš vztah byl prozatím založen na lžích. Bez nich je naše pouto najednou křehké.

Nejraději bych ho vzala do náručí, ale propast mezi námi je příliš velká.

„Pokud máme najít mámu a Zacha,“ pokračuje táta, „musíš teď kápnout božskou. Chci celou pravdu. Žádný přikrášlování ani zamlčování.“

Sklopím oči k holým prstům u nohou, a když bosým

chodidlem došlápnu na oblázky a šterk, bolestí protáhnu obličej. Nejen nohy mám teď obnažené a zranitelné. „Vůbec nevím, kde mám začít, tati.“

Zamračí se. „Nečekám, že mi všechno řekneš hned. Nejdřív musíme najít hostinec U Valdemara.“

„U Valdemara?“ podívám se. Kousnu se do jazyka. Jediný Valdemar, kterého znám, je podivná vejčitá bytost, které Lewis Carroll říkal Valihrach.

„Je to jediné vodítko, které mám. Kdysi jsem tu bydlel.“

„Tady – jako tady v Londýně?“

„Tady jako v lidském světě. Hostinec U Valdemara leží někde napůl cesty mezi naší a podsvětní říší. To proto, že je schovaný pod zemí.“

Jistota, s jakou mluví o hostinci, mě trochu vyvede z míry. Třeba jsem se pletla, když jsem vycházela z toho, že táta o Říši divů neví zhora nic. Třeba si ale jen neumím přiznat, jak moc z Říše divů mi koluje v krvi – ze strany *obou* rodičů.

Ta myšlenka zase přivolá vzpomínky Červené královny. Zavrávám.

Táta mě podepře. „Jsi v pořádku?“

„Jen mě bolí hlava,“ odpovím, když zase najdu rovnováhu. Musím se soustředit na potlačení myšlenek na svou prapraprababičku, než najdu efektivní způsob, jak se s jejími vzpomínkami vyrovnat.

„Chtěl jsi mi vyprávět o tom hostinci.“

„Jo. Leží někde v Oxfordu.“

„Vážně? Tam přece vyrůstala Alenka Liddellová. To tam potkala Lewise Carrola.“

Táta si promne strniště na bradě. „Skeffingtonovi a Dodgsonovi byli vzdáleně spříznění. Přece víš, že Lewis Carroll se ve skutečnosti jmenoval Dodgson. Doufám, že se dozvíme víc, až to místo najdeme.“

Už nenaléhám, protože vím, že se na tátu hrne příliš mnoho informací.

V dálce na zdech tunelu sedí babočky, které nás nesly přes oceán, a uvolněně mávají křídly odrážejícími světla svatojánských mušek v lustrech. Jejich červeno-oranžová kresba mi připomíná stíny tygrů plížící se porostem z přírodovědných filmů.

Motýli šeptají: *Víme, kudy k Valdemarovi. Chceš doprovodit, květinová královničko?*

Při pouhé představě letu větrem a deštěm mi naskočí husí kůže. Není to strach, ale napjaté očekávání, jako bych čekala ve frontě na horskou dráhu. Svědčí mě křídla. To právě se ještě úplně nezahojilo. Možná bych ho mohla zkusit za letu vytáhnout a trochu procvičit bez rizika pádu.

Ano prosím, odpovím v myšlenkách motýlům.

„Mluví s tebou?“ ptá se táta, když zachytí můj upřený pohled.

Polknu. Je těžké zvyknout si říkat pravdu člověku, kterému jsem byla zvyklá celý život lhát. „Hm-m.“

Zadívá se na mě a kůže mu v bledém světle téměř zezelená. Zajímalo by mě, jestli mu už došlo, že jsme mámu nechali zavřít do blázince kvůli něčemu, co se opravdu dělo a mělo do halucinací dost daleko.

„Babočky vědí, kde leží ten hostinec,“ odpovím.

Táta si rozladěně povzdychne: „Až se tam dostaneme, můžeme zase povyrůst do normální velikosti?“

„Jasně, mám k tomu všechno potřebné,“ poklepu si na kapsu, ve které se skrývají zbylé houby. K mému překvapení vedle nich ucítím i propisku průvodčího. Úplně jsem zapomněla, že ji mám.

Táta vytáhne peněženku a probírá se záplavou účtů, bankovek a fotek v ní. Zastaví se u rodinného portrétu, který jsme si nechali udělat před pár měsíci, a roztřeseným prstem pohladí mámin obrys. „Neuvěřitelné, co všechno pro mě udělala,“ zamumlá spíš pro sebe než pro mě. Nikdy jsem nepochybovala o síle jeho lásky k mámě, ale že to platí i naopak, jsem se přesvědčila až teprve nedávno.

Zajímalo by mě, jak moc si toho táta pamatuje a zda ví, že než se potkali, byla máma na nejlepší cestě ke královskému trůnu.

Se zatnutou čelistí vrátí obrázek zpět do peněženky. „Nemáme ani libru. Budeme muset platit kartou. Až tam dorazíme, bude zrovna čas k večeři. U té probere-me všechno podstatné.“ Vypadá unaveně, ale odhodlaněji a víc v obraze než kdykoli dřív. „Naplánujeme, co dál, ale je třeba to dělat opatrně a nepoutat příliš pozornosti. Vzhledem k tomu, čím se živí moje rodina, bychom z ní mohli mít brzo dost nebezpečné nepřátele.“

Hrdlo se mi stáhne nepříjemným očekáváním. „Co dělají?“

Táta schová peněženku do kapsy. „Strážce brány. Hlí-dají Kdekolijinde.“

Podlomí se mi kolena. „Cože?“

„To ti zatím musí stačit. I já si to ještě musím srovnat v hlavě.“

Jeho úsečnost mě píchne u srdce, ale copak se zrovna já můžu cítit ukřivděná, když jsem mu o sobě sedmnáct let jen lhala?

„Tak jo,“ hlesnu a spolknu omluvu. Potom se zadívám na svou roztrhanou nemocniční košili. „V hadrech z blázince ale asi moc nenápadná nebudu. A ty by ses měl taky převlíct.“

„Co navrhuješ?“ zeptá se táta, ale hned zase zvedne ruku v odmítavém gestu. „Krást něčí prádlo ze šňůry ale fakt nebudeme, jo?“

Jako kdyby mi četl myšlenky. „Proč ne? Účel přece svěťí prostředky!“ Rychle zase zavřu pusu. Jako by ze mě mluvil Morfeus. Jeho nelogická logika začíná dávat smysl, což mě zároveň osvobozuje i děsí.

Táta přimhouří oči. „Tohle jsi neřekla, že ne?“

Rychle potlačím potřebu bránit své stanovisko. Účel svěťící prostředky je sice u podsvětníků zlaté pravidlo, ale to zatím tátovi nedochází. „Jen bychom si ty šaty *půjčili*, koupili si nové a potom je zas vrátili.“

„To je moc složité. Musíme pracovat rychle a efektivně. Něco si vyrobíme.“

Vyrobíme. Kéž by tu tak byla naše talentovaná návrhářka Jen. Chybí mi teď víc než kdy dřív. Celý minulý měsíc za mnou do sanatoria nemohl nikdo kromě táty, ale Jen mi psala dopisy a táta mi je vždycky spolehlivě nosil. I když se po městě šířily pomluvy, že jsem se stala

obětí nějaké sekty a rituálně zabila mámu i Zacha, Jen mě ze zmizení bratra nikdy nevinila. Prostě odmítala věřit, že bych někomu z nich byla schopná ublížit.

Kéž bych si tak její důvěru zasloužila!

Moc bych si přála, aby tu byla s námi. Ta by určitě věděla, jak si opatřit šaty, protože Jen umí udělat oblečení úplně ze všeho. Jednou, když jsme ve škole měli za úkol zpracovat něco z řecké mytologie, proměnila barbínu v Medúzu. Postříkala panenku stříbrným sprejem a z alobalu a křídly vyrobila plášť.

Panenky...

„Hej!“ zavolám na nejbližší světlušku v lustru. „Nemůžete mi trochu posvítit?“

Poslechnou a za chvíli se naše okolí rozzáří. Jsme v chodbě u výtahu, kudy kdysi procházeli cestující z metra. Zamyšlení rodiče a zapomnětlivé děti tu zapomínali hračky, které se velikostí podobaly našim zmenšeným proporcím: dřevěné kostky veliké jako zahradní kůlny, větrník připomínající větrný mlýn a pár skákacích kuliček větších než chumáče suché trávy, které se nám v Texasu občas povalují po ulicích.

Nad nimi visí cedule ZTRÁTY A NÁLEZY, přepsaná na VLAK VZPOMÍNEK.

Vedle hromádky plesnivých leporel je opřený kufřík se starorůžovým vinylovým víkem a obrázkem s copatou holčičkou v zašlých modrých šatech u letadla. Pod zipem stojí dětskou rukou psaný nápis černou fixou: *Emilčin odchod se šatama*. U kufříku se povaluje polooblečená stará barbína.

„Šaty pro panenky,“ vydechnu.

Táta zamžourá. „Potřebujeme něco, do čeho se vejde-me, až zase vyrosteme, Allie.“

„Zvětší se s náma. To je součástí kouzla.“

Táta se zadívá na své zablácené, potřhané pracovní oblečení. „No jo...“

„Tak pojď,“ popadnu ho za ruku a táhnu ke kufru. Když bosou nohou zavadím o ostrý terén, potlačím vy-jeknutí. Táta se na chvilku zastaví, sundá si boty a pomů-že mi do nich vklouznout.

Samozřejmě jsou mi velké, ale to gesto mi připomene doby, kdy jsem mu jako malá stávala na nohou, abychom spolu mohli tančit. Usměju se, táta mi úsměv oplátí a na-jednou jsem zase jeho holčička. Potom se ale jeho tvá-ří mihne stín. Asi si zrovna znovu uvědomil, kým jsem opravdu i kým je jeho žena a jak dlouho jsme to před ním skrývaly.

Žaludek mám jako na vodě. Proč jsme mu zamlčovaly tak podstatnou část sebe? A *jeho*? „Tati, hrozně moc mě to mr-“

„Ne, Allie, já to ještě nechci slyšet,“ zašeptá táta. Le-vým víčkem mu cukne tik. Raději se odvrátí a chodidlem v ponožce pomalu našlapuje po podlaze plné střepů.

Se smutným popotahováním se vydám za ním. Sama sebe se snažím přesvědčit, že mě v očích dráždí jen roz-vířený prach.

Když se dostaneme až ke kufříku, tyčí se nad námi jako dvoupatrová budova. Jen oko zipu je veliké jako moje noha.

„Jak se dostanem dovnitř?“ ptám se.

„Lepší otázka – jak se dostanem do těch šatů, když nejsme větší než její hlava,“ ukáže táta na ušmudlanou panenku s pohledem namalovaným trochu do strany. S kočíčími očními linkami má lehce posměšný výraz. Zoufale vrazím ruce do kapes, kde nahmatám propisku kobercového brouka. Když sáhnu hlouběji, dotknu se houbiček. „Opřeme tu panenku o kufr,“ řeknu, když se mi v hlavě konečně rozsvítí.

Táta se na mě sice zmateně podívá, ale neprotestuje. Bez váhání panenku popadne za ramena a já ji vezmu za kotníky. Žlutavý pavouk velikosti kokršpaněla prchne ze svého útočiště za nespokojeného mumlání o zničené pavučině a zmizí za hromádkou knih. Jakmile barbína sedí, usadím se vedle ní.

Podám tátovi houbu a vyzuju si boty, aby do nich mohl zase vklouznout. Potom vylovím ze zástěry houbu a uždíbnu si z tečkové strany. Zatnu zuby, když cítím, jak se mi roztahují šlachy, zvětšují kosti a rostou chrupavky i s kůží. Okolí se scvrkává, zatímco já jsem větší a větší, až se panence můžu podívat zpřímá do očí.

Táta mě následuje a okusuje houbu tak dlouho, dokud mu nepadnou panenkovské šaty z padesátých let skryté v kufru. Odrhnu na stranu stříbrné kalhoty do zvonu i černobíle pruhované plavky, abych objevila trikot a nadýchanou sukýnku na balet v barvě tak zelené, jako jsou Zachovy oči, když se zlobí. Přesně ten odstín, který mu hrál duhovkami, když nás s Morfeem přistihl při polibku.

Do břicha se mi zakousne lítost. Zach si celou dobu myslí, že jsem ho podvedla. V naší poslední společné

chvíli na plese sevřel v ruce kus kovu slitý z mého klíče k Říši divů, jeho medailonu se zámkem a zasnubního prstenu a políbil mě. Slíbil, že to mezi námi ještě nekončí. I když jsem zklamala jeho důvěru, šel za mě bojovat.

Z myšlenek mě vytrhne až lechtání na kotníku, kde se mi mezi vytetovanými křídly houpá pavučina. Tetovat jsem se nechala, abych zakryla své podsvětnické znaménko. Teprve teď si uvědomuju, jak moc ta křídla připomínají můru. Přesně jak to tvrdil Morfeus. Jako bych ho před sebou viděla se vítězoslavně šklebit.

Znovu mě zabolí u srdce, ostatně jako vždycky, když se pohybuju na tenké hranici obou svých světů.

Co mi to ta Červená udělala?

Červená...

Její zapuzené vzpomínky udeří s novou silou. Tiše zasténám bolestí.

„Říkalas něco, Allie?“ vzhledne táta od kupky Kenoových šatů, kterými se probírá.

Promnu si spánky a zvednu z hromady oblečení tričkové šaty bez rukávů se zapínáním na patentky a vzorem s třešněmi se stopkami. Bude se mi to skvěle hodit k trikotu. „Jen to, že jsem asi něco našla,“ zvednu šaty do vzduchu, abych je podrobila tátově inspekci.

„Pěkný,“ broukne táta, zatímco mizí za kufrem se svou hromádkou.

Sundám si nemocniční košilku. Dávám ale dobrý pozor, aby mi ze zástěry nevypadly houby. Když teď nemám kapsu, budu je muset nosit v něčem jiném.

Než se svléknu, hledám ještě krajkové prádlo. Od doby, co mě zavřeli do blázince, jsem nosila už jen nudné bavlněné kousky, a tak bych na sobě zase ráda viděla něco hezkého. Protože nic nenajdu, vklouznu do zeleného trikotu. Nejlepší na něm je, že má volná záda, takže můžu kdykoli vytáhnout křídla. Saténová látka voní voskovkami a želé bonbóny. Připomíná mi to dobu, kdy s námi ještě bydlela máma.

Potom si obleču šaty a zapnu patentky v jejich horní části. Sukni nechávám rozepnutou, aby se pod ní vyjímal nadýchaná spodnička sahající těsně nad kolena.

Fuchsiovou mašli použiju jako pásek a všechno dolaďím růžovými punčochami až ke stehnům. Sedí celkem dobře, jen špičky jsou trochu moc protáhlé, a tak zbytek látky založím pod chodidla a vklouznu do červených kozaček ke kolenům.

Zase ta Červená... Její vzpomínky mi buší do lebky tak dlouho, dokud neupadnu na hromádku oblečení. Zatnu ruce v pěst a čekám, až to přejde. Když otevřu oči, stojím po pás v panenkovských doplňcích, jako bych sebou divoce házela.

„Jsi v pořádku?“ ptá se táta z druhé strany kufru.

Tiše zavrčím a vyhrabu se ze záplavy cetek. „Jen se nemůžu dostat do punčoch,“ zalžu. Možná byla přece jen chyba vloupat se do vzpomínek Červené. Jen abych brzo *opravdu* nebyla zralá na svěrací kazajku...

Když vstanu, omylem nakopnu panenkovský deníček s klíčem velkým jako čtvrtina špendlíku. Průvodčí říkal, že zapuzené vzpomínky udrží jen očarováný papír. Před

rokem mi První sestra na hřbitově prozradila, že se v Říši divů vězní duše ve starých hračkách.

První sestra tvrdila, že když se milované hračky ztratí svému majiteli, touží po tom, čím byly obklopeny dřív – po lásce, teplu, naplnění a společnosti. Opuštěné si stýskají a prahnou po starém životě. A jakmile jim někdo lásku a společnost poskytne, drží se ho zuby nehty.

Prolistuju si deníček. Na některých stránkách se vyjmají srdíčka a kytičky, protože celá slova by tam dětská ruka nedokázala napsat. Poslední dvě třetiny papíru jsou ale prázdné.

Možná že deníčku chybí obsah. Stýská se mu po někom, kdo by do něho psal.

Morfeus sám mi přece připomínal, že hračky skrývají zbytky nevinné dětské lásky, nejsilnějšího kouzla všech světů. Pokud je to pravda, možná by mohly tyto stránky udržet i vzpomínky Červené a já bych měla zase čistou hlavu.

Kousnu se do rtu. *Jen se na to podívej, kobercohmyze, našla jsem kouzelný deníček.*

„Tak už?“ zeptá se táta netrpělivě, zatímco pochoduje na druhé straně kufříku jako nervózní šelma v kleci.

„Ještě chvíli!“ pustím se znovu do hromady oblečení, abych našla svou zástěru a vytáhla z ní propisku průvodčího.

„Podsvětnická logika sídlí na nejasné hranici smyslu a nesmyslu,“ připomínám si Morfeovo učení tak tiše, aby to táta neslyšel.

Rychle naškrábu vzpomínky Červené královny na volné stránky. Pocity se mi ze srdce přelévají rovnou na

papír, jako bych měla potřebu se vypsat z nějaké tragické události.

Když mám hotovo, zavřu deníček. Ten se mi zavrtí v dlaních a otevře natolik, aby zašustil papírem. Rychle ho zase sklapnu, pevně sevřu v deskách a zamknu. Pohyb okamžitě ustane.

Hlavu mám hned o poznání lehčí, myšlenky jasnější a už ani soucit s Červenou mě tolik netrápí. Zdá se, že se to povedlo. Pořád si sice pamatuju všechno, co se stalo, ale jen s odstupem, jako by to prožil někdo cizí. Vzpomínky se náhle vzdalují a s nimi utichá i soucitné hromobití v mé mysli.

„Allie, musíme jít.“

„Jenom musím najít něco, kam schovám ty houby,“ odpovím. V kupce doplňků nakonec objevím růžovou pompadurku na zavazování. Schovám do ní deníček a klíč k němu si zavěším na kusu stužky kolem krku. Od maturitního plesu, kdy jsem přišla o vlastní klíček, mi pořád něco chybí. Ten, co se mi ve výstřihu houpe teď, sice neotevívá jiné světy, ale i tak je docela pěkný, má rubínově červený konec a dodává mi klid.

Potom dám stranou dvě houby, jednu pro tátu a jednu pro mě, a zbytek ukryju v pompadurce. Tu potom zavážu na uzel a pověším si ji na rameno.

Plastovým kartáčem si rozčešu vlasy a spletu je do dvou copů. Očima zavadím o háčkovaný klobouk a šálu spletenou z purpurových a šarlatových bavlnek. Ještě jednou se na ně pořádně zadívám, abych si ověřila, že kouzlo deníčku funguje. Než odsud odejdeme, musím si

být jistá. Tisíc mil ve vzduchu si nebudu moct žádnou ztrátu sebeovládání dovolit.

Když se nic neděje, nasadím si klobouk a šálu a vyjdu před kufr, kde už na mě čeká jako Ken oblečený táta v černobílém kostkovaném saku, šedých kalhotách s puky a bílou košilí.

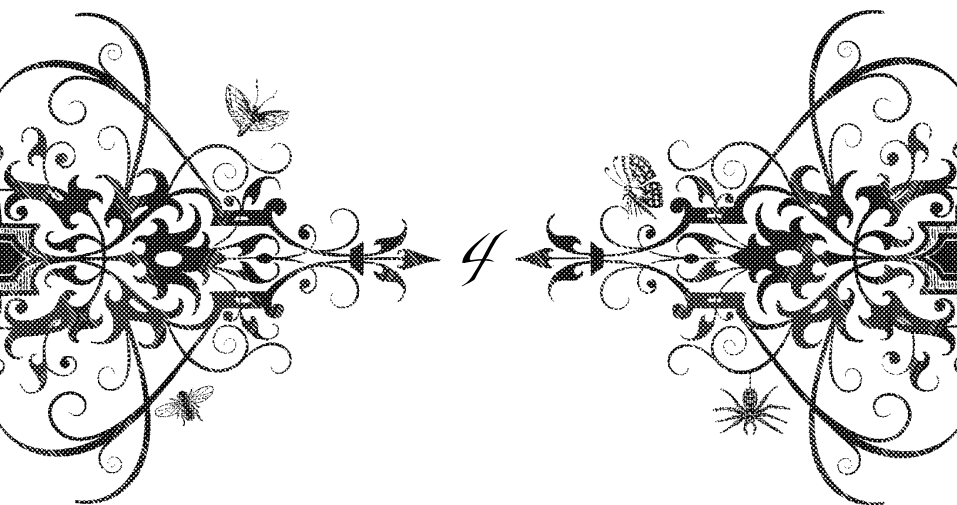
Poklepu si na spodní víčka ve strachu, že se mi po všem tom kouzlení znovu objevil podsvětnický pigment. „Jak vypadám?“

„Nádherně, Motýlku,“ pochválí mě táta. Bříškem prstů opíše dokonalou podsvětnickou oční linku na mé kůži, což může znamenat jediné – začínám se mu zjevovat ve své pravé podobě.

Jsem mu vděčná, že mě oslovil mou starou přezdívkou. Snaží se mě přijmout takovou, jaká opravdu jsem, i když se sám ještě musí vyrovnávat s obrovským šokem.

Narovnám mu límec a opráším sako. „Víš, co je na těchhle šatech to nejlepší?“ ptám se. „To, že je před náma ještě žádný člověk nenosil!“ odpovím si sama v legraci.

Táta vyprskne smíchy. Zatímco se ten zvuk odráží od stěn tunelu, uždibujeme z hladké strany hub, abychom se scvrkli do role motýlích pasažérů. Vyšplháme na okřídlené hřbety, které nás odnesou ven dírou v základech mostu a potom oblohou do Oxfordu.



*M*aso a kosti

Vzbudí mě studený déšť. Navlhlý vzduch mi plní nosní dírky a zahřmění mi třese bubínky. Hned za ním se ozve podivný svist a moje tvář přistane na něčem měkkém a naježeném.

Otřesu se ve snaze si vzpomenout, kde to jsem.

Jeskyně s houbami. Morfeovo ležení. Jsem v jeho náručí a on mě nese do zámku. Bojím se podívat, ale musím vědět, kam odvedl Zacha. Zvednu se a čekám, že ze stratosférické výšky uvidím krajinu Říše divů. Místo toho mlžný opar osvětlí blesk a odkryje tátu letícího na motýlu nade mnou. Obklopují nás bouřkové mraky a po Morfeovi není nikde ani stopa. Vezu se na baboče.

Srdcem se mi plíží smutek. Poslední dobou ve snech prožívám staré události z Říše divů po boku Morfea nebo vzpomínky ze Zachovy garáže. Občas taky ve spaní peču